

Sygn. akt: I C 331/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Halina Plasota

Protokolant: sekretarz sądowy Paulina Bondel

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. D.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o ochronę dóbr osobistych

I. powództwo oddała;

II. nieuiszczoną część opłaty sądowej od pozwu przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;

III. zasądza od powoda J. D. na rzecz pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.777 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

I C 331/12

UZASADNIENIE

W dniu 19 grudnia 2011 roku (data prezentaty) powód J. D. wniósł przeciwko pozwanemu Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w K. – Oddział (...) S.A. w W. pozew o zapłatę odszkodowania oraz o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę od pozwanego na rzecz powoda kwoty 36.536,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm prawem przepisanych, na które składały się:

- a) 6.536,12 zł z tytułu odszkodowania za poniesioną szkodę,
- b) 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

A także :

- a) zobowiązanie pozwanego do spowodowania usunięcia nieprawdziwych danych na temat powoda z (...),
- b) zobowiązanie pozwanego na jego koszt, w terminie 2 miesięcy od uprawomocnienia wyroku, do umieszczenia na głównej stronie banku, w zakładce „aktualności” przez okres 60 dni przeprosin następującej treści (...)Bank (...) S.A. przeprasza p. J. D. z W. za wszelkie szkody i niedogodności spowodowane błędnym działaniem pracowników banku przy spłacie kredytu, w tym za nękanie przez pracowników banku i windyikatorów oraz za narażenie na bezpodstawne koszty i utratę zdrowia”.

W odpowiedzi na pozew z dnia 25 czerwca 2012 roku (data stempla pocztowego) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wskazał : brak podstaw żądania powoda, brak odpowiedzialności pozwanego za całkowity brak spłaty kredytu nr (...), brak bezprawności działań windykacyjnych pozwanego, brak naruszenia dóbr osobistych powoda, brak szkody majątkowej po stronie powoda, brak krzywdy i niezasadności żądania zadośćuczynienia, niezasadność żądania zobowiązania pozwanego do usunięcia danych powoda z BIK, a także niezasadność żądania zamieszczenia przeprosin na stronie internetowej pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 lipca 2010 roku powód otrzymał w Banku (...) S.A. Oddział w W. przy ul. (...) kredyt gotówkowy nr (...) w kwocie 8.821,30 zł na okres od 30-07-2010 do 02-02-2012 roku (**dowód:** umowa kredytu gotówkowego nr (...) – k. 6-8 akt).

Powód już wcześniej zaciągnął u pozwanego 2 kredyty gotówkowe, tj. kredyt nr (...) w wysokości 3.157,89 zł od dnia 19-01-2010 do 28-01-2011 roku oraz kredyt nr (...) w wysokości 7.894,74 zł od dnia 21-08-2009 do 28-02-2011 roku (**dowód:** umowa kredytu nr (...) – k. 9-11 akt, umowa kredytu nr (...) – k. 15-17 akt). Okazało się, że potrzebuje gotówki w kwocie 3000 zł i osoba obsługująca go w Banku poradziła mu wziąć kolejny kredyt w kwocie większej niż potrzebuje, i z niego spłacić dwa wcześniejsze kredyty, a resztę pieniędzy zużytkować na własne potrzeby (okoliczność nie kwestionowana, wynikająca z zeznań powoda 363-366 plus nagranie k.37)

Po otrzymaniu w dniu 30-07-2010 roku kredytu w wysokości 8.821,30 zł powód wyraził chęć likwidacji zaciągniętych wcześniej w pozwanego zobowiązań i zlecił pracownikowi Oddziału Banku wykonanie przelewów w celu całkowitej spłaty kredytów (**dowód:** potwierdzenie przelewu na kwotę 1.688,27 zł tytułem całkowitej spłaty kredytu nr (...) wraz z potwierdzeniem wykonania dyspozycji – k. 12-13 oraz potwierdzenie przelewu na kwotę 3.371,60 zł tytułem całkowitej spłaty kredytu nr (...) wraz z potwierdzeniem wykonania dyspozycji – k. 18-19).

Na wszystkich potwierdzeniach przelewów widnieje podpis powoda potwierdzający zgodność dyspozycji (fakt bezsporny - k.12-13 i 18-19).

Powód w tym samym dniu polecił pracownikowi banku także odwołanie zleceń stałych związanych ze spłatą kredytów (**dowód:** potwierdzenie odwołania zlecenia stałego na kwotę 292,81z tytułu spłaty kredytu nr (...) – k. 14 oraz potwierdzenie odwołania zlecenia stałego na kwotę 502,16 zł z tytułu spłaty kredytu nr (...) – k. 20).

W dniu 16 sierpnia 2010 r. powód tuż przed planowanym urlopem z żoną, otrzymał informację z Banku (...), iż na jego koncie kredytowym nr (...) widnieje nadpłata w wysokości 1.688,27 zł i Bank zwraca się z prośbą o wskazanie numeru konta, na które mają zostać przelane pieniądze (dowód: okoliczności nie kwestionowane wynikające z zeznań powoda k. jak wyżej, z zeznań św. M. D. k. 162-165, pismo pozwanego – k. 80 akt).

Powód wskazał pozwanemu numer konta, na które miały zostać przelane środki (**dowód:**, oświadczenie powoda – k. 81 akt oraz jego zeznania j.w.).

Kwota 1.688,27 zł została zgodnie z poleceniem powoda przekazana na konto jego współmałżonki M. D.(dowód: potwierdzenie realizacji przelewu – k. i 82 akt).

Departament Windykacji Banku (...) S.A. w dniu 29 września 2010 roku poinformował powoda, iż na koncie kredytu nr (...) występuje zaległość w spłatach kredytu w kwocie 593,04 zł (**dowód:** pismo pozwanego – k. 23). Wtedy powód udał się do Oddziału Banku celem wyjaśnienia tej kwestii. Dowiedział się wtedy o błędzie w dokonywaniu przelewów, nie zaproponował jednak zwrotu pieniędzy (...),27 przelanych na konto jego żony.

W dniu 5 listopada 2010 roku powód otrzymał od pozwanego „ostateczne wezwanie przed wypowiedzeniem umowy kredytowej” do zapłaty w terminie siedmiu dni zaległych rat kredytowych kwocie 819,24 zł. wynikających z umowy o kredyt nr (...) wraz z odsetkami umownymi i karnymi, informując, że brak wpłaty spowoduje rozwiązanie umowy, a w związku z tym konieczność uregulowania całego niespłaconego kredytu bez dodatkowych wezwań z możliwością wszczęcia egzekucji i z obciążeniem dodatkowym kosztami tegoż postępowania (k. 24 akt). W kolejnym piśmie datowanym 8.11.2010r. Bank ponownie wezwał powoda do wpłat rat wynikających z umowy kredytu (k.25) . Wobec nie wpłacenia należności wynikających z umowy kredytu nr (...), Bank dokonał wypowiedzenia umowy kredytowej i skierował sprawę do specjalistycznego zespołu prawnego windykacyjnego (**dowód:** Informacja o przekazaniu sprawy do specjalistycznego zespołu prawnego windykacyjnego z dnia 10.01.2011 r k. 26)pismo z dnia 10.01.2011 r. – k. 26). Zespół ten w dniu 3.02.2011 roku złożył powodowi pisemną propozycję spłaty zadłużenia na podstawie ugody, w której pozwany wykazał, iż kwota pozostająca do zapłaty wynosi 1.828,36 zł, istnieje możliwość rozłożenia zadłużenia na indywidualne raty, z możliwością umorzenia do 100 % naliczonych odsetek karnych (**dowód:** pismo Zespołu (...) k. 27). Po nadaniu przez Sąd klauzuli wykonalności na tytule egzekucyjnym wystawionym przez Bank wszczęta została egzekucja kwoty 1.660,95 zł wraz z odsetkami od dnia 28 marca 2011r. w wysokości 271,89 zł, kosztami procesu w kwocie 74,35 zł oraz opłatą egzekucyjną w kwocie 292,98 (**dowód:** pismo od Komornika Sądowego M. G. – k. 33, zajęcie wynagrodzenia k. 34).

Konsekwencją wszczęcia egzekucji przez Komornika Sądowego M. G. było zajęcie wynagrodzenia za pracę, o czym powód został poinformowany przez Komornika pismami z dnia 28 marca 2011 roku (**dowód:** pisma Komornika – k. 33-35 akt). Egzekucja została zakończona wyegzekwowaniem od powoda kwot objętych tytułem wykonawczym wraz z kosztami komorniczymi

Powód jest pracownikiem (...)na stanowisku (...)z zarobkami (...) netto (oświadczenie majątkowe powoda k-42-44). Za okres od października 2009 do października 2011 r. otrzymał negatywną – niezadawalającą ocenę okresową swojej pracy (k. 98–102 Arkusz Okresowej Oceny Pracownika Samorządowego). Jego żona M. D. , były pracownik banku, jest na emeryturze, emerytura w kwocie(...)zł netto miesięcznie (oświadczenie powoda jak wyżej, zeznania świadka M. D. k.162-1-165). Małżonkowie D. nie mają nikogo na utrzymaniu (oświadczenie powoda jak wyżej). Małżonkowie w roku 2011 zaciągali pożyczki w Lombardzie, brali także pożyczki od różnych osób, pod zastaw oddali pierścioneń wartości 300 zł (**dowód:** zaświadczenie z lombardu – k. 39-40 akt zeznania powoda i świadka M. D. k. j.w.). Żona powoda musiała na siebie wziąć kolejny kredyt, bowiem jemu odmawiano z uwagi na wpis w Rejestrze (...) (zeznania powoda i świadka jak wyżej, zestawienie informacji przekazywanych przez pozwanego do BIK oraz potwierdzenie usunięcia z BIK rachunku nr (...) – załączniki do pisma pozwanego k. 190-361). Powód choruje - był diagnozowany w dnia 1 – 8 lipca 2011 r. w Instytucie (...) w W. – po napadzie drgawek (karta informacyjna k. 37-38). W okresie od 6.01.2012 r. do 10.01. (...). przebywał na (...) Wojewódzkiej (...) w W. (k.91).

Stan faktyczny ustalony przez Sąd oparty został przede wszystkim o dowody z dokumentów w części w formie poświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii zawartych w aktach niniejszej sprawy, w części nie (przede wszystkim złożonych przez powoda), których autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd przydał im moc dowodową i walor wiarygodności, nie znajdując podstaw do ich zanegowania z urzędu. Te dowody z dokumentów uzupełnione zostały przez zeznania świadka M. D.i powoda. Dowody w postaci zeznań tych osób Sąd w zakresie zdarzeń objętych stanem faktycznym dał w pełni wiarę – natomiast inaczej ocenił skutki tych zdarzeń niż to uczynił powód i jego żona. Zupełnie Sąd nie dał wiary powodowi w zakresie wpływu działań strony pozwanej z drugiej połowy 2010 r. i pierwszego kwartału 2011 r. na jego ocenę jako pracownika samorządowego. Ocena ta dotyczyła także okresu rocznego (od października 2009 do września 2010), przed zdarzeniami objętymi stanem faktycznym i końcowa ocena jako niedostateczna dotyczyła także tego okresu.

Sąd zważył co następuje:

Powód swoje żądanie wywodzi na podstawie przepisu art. 415 k.c. oraz podstawie oraz art. 448 k.c. w związku z art. 23 i 24 k.c. a także na podstawie art. 64 ustawy – Prawo bankowe. Żądanie odszkodowania oraz zadośćuczynienia oparte o treść art. 415 k.c. oraz żądanie zadośćuczynienia z tytułu naruszenia z dóbr osobistych z art. 448 k.c. to dwa

samodzielne i niezależne roszczenia, mające odrębne umocowanie prawne. Z tej przyczyny Sąd rozważył zasadność roszczenia z tych dwóch uregulowań prawnych oddzielnie.

Do dochodzenia roszczenia na podstawie art. 415 k.c. konieczne jest spełnienie kumulatywnie trzech przesłanek: bezprawne i zarazem zawinione działanie sprawcy, szkoda i związek przyczynowy między tym zawinionym działaniem a szkodą, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Z ustalonego stanu faktycznego w sprawie wynika, że pracownik pozwanego Banku w dniu 30 lipca 2010 r. wypełnił za powoda dwa przelewy na kwotę 1688,27 zł oraz na kwotę 3.371,60 zł, mające na celu całkowitą spłatę dwóch kredytów wcześniej zaciągniętych przez powoda na podstawie stosownych umów zawartych z pozwanym Bankiem. W trakcie wypełniania doszło do podania w przelewie na kwotę 1.688,27 nieprawidłowego konta dotyczącego spłaty kredytu z umowy nr (...). Potwierdzenie przelewu/przekazu, jak i potwierdzenie wykonania dyspozycji dokonał powód swoim podpisem. Powstaje pytanie, czy w tej sytuacji można mówić o zawinionym działaniu Banku. Zdaniem Sądu Okręgowego -nie. Polecenie przelewu to jedna z form pieniężnych rozliczeń bezgotówkowych. Polega ona na wydaniu bankowi lub na poczcie dyspozycji przekazania określonej kwoty z rachunku bankowego płatnika na wskazany przez niego inny rachunek bankowy. Czyni to z reguły dysponent tego konta, a nie pracownik banku. Zakładając nawet, że pracownik pozwanego Banku miał obowiązek wypełnić polecenie przelewu (a taką okoliczność powinien wykazać powód po myśli art. 6 k.c., bowiem to on wywodzi skutki prawne z nieprawidłowej czynności pracownika Banku) - to tę czynność wykonywał w imieniu powoda jako płatnika – dysponenta rachunku, do którego obowiązków należało sprawdzenie zgodności swojej dyspozycji z wolą przelania pieniędzy, a nie ograniczenie się tylko do automatycznego złożenia podpisu. W ocenie Sądu Okręgowego, nie było podstaw do przypisania pozwanemu odpowiedzialności w świetle art. 415 k.c. Jaką bezprawność działania lub zaniechania rozumianą jako naruszenie prawa lub zasad współżycia społecznego można przypisać pracownikowi Banku, który z grzeczności wypełnia (częściowo mylnie) polecenie przekazu, akceptowane przez powoda, bez jego sprawdzania. Generalnie po myśli przepisu art. 120 § 1 kodeksu pracy, pracodawca ponosi odpowiedzialność za szkody wyrządzone osobie trzeciej, jeżeli działanie lub zaniechanie pracownika związane było z wykonywaniem przez niego obowiązków pracowniczych.

Przyjmując , że powód działał w zaufaniu do umiejętności pracownika Banku w zakresie czynności, o której mowa wyżej oraz to, że w działaniu tegoż pracownika można się dopatrzeć winy (w pojęciu subiektywnym), to zachodzi pytanie czy w świetle przepisu art. 361 § 1 k.c. ta wina pozostaje w adekwatnym związku ze szkodą wywodzoną przez powoda tj. szkodą związaną z wyegzekwowaniem pozostałej wierzytelności z umowy kredytowej wraz z dodatkowymi należnościami (odsetki karne, koszty egzekucji itp.), i umieszczeniem powoda na liście dłużników bankowych. W ocenie Sądu Okręgowego takiego związku nie ma. Postępowanie Banku było bowiem adekwatne do zachowania i działania powoda, zwłaszcza po uzyskaniu przez niego wiedzy na temat niezasadnego zwrotu pieniędzy jako nadpłaconego kredytu z drugiej umowy. Zdaniem Sądu, powód z chwilą uzyskania informacji o pomyłce w wykonaniu przelewu, powinien zrobić wszystko (był to wrzesień 2010 r. czyli okres, w którym powodowi nie groziły żadne sankcje materialne), aby niesłusznie zwrócone mu pieniądze jako nadpłata jednego z kredytów, zostały oddane. Już wcześniej, po otrzymaniu informacji o nadpłacie i potrzebie podania numeru konta celem dokonania przelewu tej nadpłaty, w zachowaniu powoda należy dopatrzeć się pewnej nieroztropności, zaniechał on bowiem wiążącego wyjaśnienia, czy rzeczywiście pieniądze, o których mowa w pisemnej informacji z dnia 16 sierpnia 2010 roku słusznie mu się należą z tytułu nadpłaconego kredytu. Miał on bowiem wiedzę, że posiadał dwa kredyty i „zaciągnął” kolejny kredyt w tym samym roku. Powód nie dokonując głębszej analizy przyczyn zwrotu pieniędzy, wydał dyspozycję o przelaniu tych pieniędzy na konto żony, a następnie w krótkim czasie wraz z żoną, rozdysponował te pieniądze. W tej materii istotny jeszcze jest fakt, że chodziło o kwotę znaczną dla powoda i jego żony (1688,27zł) z uwagi na ich sytuację materialną. Dla nich liczyła się każda kwota – każde 300 zł (zeznanie świadka D. i zeznanie powoda), to tym bardziej powinni być uczuleni na napływ niespodziewanej gotówki i zbadać zasadność zwrotu pieniędzy. Z ustalonego stanu faktycznego wynika także, że bank sygnalizował powodowi pisemnie fakt istnienia zadłużenia na rachunku związanym z kredytem Nr (...) w okresie wrzesień listopad (bezsukutecznie), a po wypowiedzeniu umowy kredytowej, skierował sprawę do zespołu windykacyjnego, który to zespół wystąpił z propozycją spłaty zadłużenia na podstawie ugody (pismo k.27 akt). Powód nie wykazywał żadnej dobrej woli uregulowania kwestii zadłużenia wobec pozwanego Banku upierając się ,iż świadczenie jest nienależne, bowiem samo zdarzenie wiązało się z winą pracownika Banku i nie

on powinien ponosić konsekwencje z tego tytułu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje, aby powód kiedykolwiek w okresie od września 2010 roku (chwila uzyskania informacji o błędzie przelania pieniędzy), aż do momentu wszczęcia postępowania egzekucyjnego (marzec 2011 roku), wyraził chęć spłaty niezasadnie otrzymanej i zagospodarowanej kwoty 1688,27zł. W tej sytuacji działania Banku – po wrześniu 2010 r., polegające na wysyłaniu monitów, skierowania sprawy do windykacji, a następnie do egzekucji, nie były działaniami bezprawnymi. A więc brak jest ewidentnie adekwatnego związku między zdarzeniem ujmowanym przez powoda jako działanie sprawcze (nieprawidłowe wypełnienie polecenia przelewu), a szkodą, która powstała po wrześniu 2010r., i z tego też powodu żądanie powoda podlegało oddaleniu

Powód wywodząc swoje roszczenia, powołał także przepis art. 64 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. – Prawo Bankowe (Dz. U. z 2002 Nr 72, poz. 665 - obowiązujący w dacie zdarzenia objętego sporem). Przepis ten reguluje odpowiedzialność kontraktową banku za niewykonanie polecenia rozliczeniowego rozszerzając przesłanki art. 471 k.c. Odpowiedzialność ponosi nie tylko bank przyjmujący dyspozycję klienta, ale także solidarnie z nim wszystkie banki uczestniczące w wykonaniu polecenia rozliczeniowego. Bank odpowiada za szkody wynikające z przesłania pieniędzy na nieprawidłowo podany rachunek. Ocena powstałej szkody oraz jej związku przyczynowo-skutkowego z działaniem lub zaniechaniem banku następuje na zasadach ogólnych art. 361 k.c. A więc wszystkie powyższe rozważania dotyczące braku związku skutkowo-przyczynowego pomiędzy działaniem pozwanego Banku odnoszą się też do tej podstawy prawnej w przedmiocie wyrównania szkody majątkowej.

Powód dochodził w niniejszym postępowaniu także zadośćuczynienia za szkody niemajątkowe oraz żądał usunięcia skutków naruszenia jego dóbr osobistych na podstawie przepisu art. 23, art. 24 i art. 444kc .

Zgodnie z art. 23 k.c., dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Powód w mniejszej sprawie wywodził, iż działania strony pozwanej naruszyły jego cześć i dobre imię - poprzez wpisanie do (...) jego osoby jako klienta niesolidnego. Nadto podniósł, iż strona pozwana odpowiedzialna jest także za uszczerbek na zdrowiu powoda, bowiem życie w stresie, w nękaniu miało wpływ na jego stan zdrowia. Stosownie zaś do treści art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. Z treścią tegoż przepisu związany jest przepis art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Podstawową przesłanką cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych jest zatem ustalenie, że dobro osobiste zostało naruszone działaniem bezprawnym i przesłanka ta warunkuje zarówno roszczenia zmierzające do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, jak również roszczenia o zasądzenie zadośćuczynienia, albo stosownej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Podkreślić należy ponadto, że w cytowanym powyżej art. 24 § 1 k.c. ustanowione zostało domniemanie bezprawności, które podlega obaleniu przez wykazanie przez pozwanego uprawnienia do określonego działania. Ochrona dóbr osobistych przysługuje bowiem jedynie przed działaniem bezprawnym, jednakże istnieją okoliczności wyłączające bezprawność działania, dla których typowymi przykładami są: działanie w ramach porządku prawnego, zgoda pokrzywdzonego, obrona konieczna, stan wyższej konieczności, czy też działania podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego lub prywatnego.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że dla oceny zasadności żądania powoda istotne było ustalenie w pierwszej kolejności, czy działanie strony pozwanej można oceniać jako bezprawne, przy czym rozważyć należało również, jakie ewentualnie dobro osobiste powoda zostało naruszone wskutek działania strony pozwanej. Poszczególne prawa osobiste, odpowiadające prawnie chronionym dobrom osobistym, wymagają bowiem w każdym indywidualnym wypadku konkretnego określenia. Określenie to wyznacza zakres ochrony, a w konsekwencji w każdym wypadku sąd, aby określić czy dobro zostało naruszone i czy przysługuje z tego powodu ochrona oraz jaki jest zakres ewentualnej należnej ochrony, musi ustalić i ocenić, jakie dobro zostało naruszone.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że jakiegokolwiek dobra osobiste powoda zostały naruszone wskutek działania strony pozwanej (a wykazanie powyższego należało do obowiązków powoda po myśli art. 6 k.c.). Na pewno nie można uznać, iż działania pozwanego naruszyły jego zdrowie. Z obu zaświadczeń z pobytu powoda w placówkach służby zdrowia nie wynika nic, co by można było powiązać z działaniem strony pozwanej. Natomiast w pierwszym i drugim wypadku mowa jest o nikotyzmie i zakazie palenia papierosów. Nie można także przyjąć, iż doszło do naruszenia czci i dobrego imienia powoda - poprzez wpisanie do (...)osobę – klienta niesolidnego, nie mającego zdolności kredytowej. „Zdolność kredytowa nie jest bowiem dobrem chronionym w świetle w trybie art. 23 i art. 23 k.c. Polega ona bowiem na faktycznej możliwości zaciągania kredytów lub pożyczek w instytucjach bankowych z uwagi na ich zaufanie co do spłaty kredytu lub pożyczki w umówionym terminie” - stwierdził Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 15 listopada 2007r. w sprawie I ACa 825/07. Z tezą powyższą Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

W sprawie nie było sporu między stronami, że powód sam, dobrowolnie nie zwrócił mylnie przekazanej mu kwoty 1688,27 zł, ani nie wyraził żadnej inicjatywy, aby tę kwestię załatwić w sposób polubowny o czym była mowa już wyżej. W związku z powyższym pozwany Bank wysłał do powoda monity i wezwania do zapłaty, a wobec nieosiągnięcia zamierzonego skutku, wypowiedział umowę kredytu, wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a po uzyskaniu klauzuli wykonalności przystąpił za pośrednictwem właściwego komornika do czynności egzekucyjnych. Podjętych przez stronę pozwaną działań nie można było zatem uznać za działania bezprawne, naruszające dobra osobiste powoda. Wszystkie czynności podejmowane przez stronę pozwaną wobec powoda, już po wyjaśnieniu omyłki w poleceniu przekazu wpłaty oraz po zwrocie pieniędzy powodowi - w czasie od października 2010 do zakończenia postępowania egzekucyjnego, były działaniami w ramach porządku prawnego, dokonywanymi w oparciu o postanowienia umowne, zaakceptowane przez powoda w momencie podpisywania umowy kredytowej. Działania te były konsekwencją umowy, na podstawie której strona pozwana udzieliła powodowi kredytu, i jej ustaleń, zgodnie z którymi w wypadku niespłacania przez powoda rat kredytu w terminach określonych umową, bank mógł podjąć stosowne kroki w celu wyegzekwowania zwrotu pożyczonych powodowi środków. Strona pozwana wobec biernej postawy powoda w zakresie dobrowolnego zwrotu pieniędzy (bądź ugodowego załatwienia tegoż zwrotu) dążyła do wyegzekwowania od niego należnych jej środków pieniężnych, nie podejmując przy tym żadnych kroków, które nosiłyby znamiona bezprawności. Dlatego też żądania powoda wywodzone na podstawie art. 23, 24 i 448 k.c. należało także oddalić.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego (pkt. 3 wyroku) Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c., mając na względzie przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu /Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.). Sąd nie obciążył powoda obowiązkiem uzupełnienia opłaty sądowej od pozwu, mając na względzie treść postanowienia z 17.IV.2012 r.(k.51-52 akt) , przejmując tę opłatę na rachunek Skarbu Państwa (pkt. 2 wyroku).